

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemonde, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VI. Elisabetha S. Crucis signum in honore habet: & Calvinistas
reformationem à se praescriptam amplecti cogit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

quiritatem testem habemus. Sed non in hoc tantum, verum etiam alijs, ac potissimum in gradibus & dignitatibus Ecclesiasticis Angli à Calvinistis plurimum discedunt. Elisabetha quidem Henrici VIII. legem de Episcoporum ordinatione resistit, quæ canebatur ut electus Episcopus nullas quidem Bullas Pontificias, sed regium tantum diploma adferret. secundum quod à tribus Episcopis cum consensu Metropolitani ordinatus, iubeatur esse verus Episcopus, atque ita dici; etiam solemniter vocatione adhibita: quam tamen Eduardus VI. sustulerat. Accidit tum, ut quom noui quidam Episcopi creandi essent, Catholicus qui tunc ordinandi potestatem haberet, quæreretur. Quum vero Catholicorum nemo id facere vellet, instabant vehementer apud Archiepiscopum quendam Hibernum, quem in vinculis Londini habebant, ut hac in re operam ipsis præstaret; libertate & magno præmijs propositis: qui tamen nullo modo adduci potuit, ut hæreticis sacras manus imponeret. Et cur, quæso, illi in re ceteroquin etiam nihil valitura, tanta cura & sollicitudine elaborassent, nisi consilij sibi fuissent, nequaquam satis esse ut extraordinariam quæ missionem præstaret, nisi etiam certa ac specialia eius signa præferantur? Quæ, obsecro confuso futura sit, si quisque annuncians Dei verbo se velit ingerere nisi vocetur à Deo ut Aaron. Ridiculum est videre qualia sibi effugia quærant Ministri hi cum de Vocationis suæ certitudine examen subire coguntur. Alij Doctorem ex Academia titulum, alij Baptismum, alij Magistratus iussione, mox Bibliam mox alia obtinent. Quandoque etiam, sed frustra Hebræorum Prophetarum exempla obtinent. Neque enim illi aliam contra altaria crexerunt, nullius schismatis auctores fuerunt, nullos sacerdotes aut Leuitas, quantiscumque etiam virijs notabiles, ab officio deturbant, ut Nostri Novi Evangelici atque tunc. Quemadmodum vero Lutherus, etiam deserta Ecclesia, legitime se ab Ecclesia vocatum & ordinatum iactabat: ita Anglicani pseudoepiscopi eodem fuce utebantur, & tamē hi ipsi in omni sermone Ecclesiam totis viribus impugnant. At scitote, suaves homines, quamprimum contra Ecclesiam cristas erigere & vociferari incipitis, tamquam desertores vos à militum manipulo expungi atque exauferari. In ipso Ecclesie præiudicium auctoritatem, qui eam ipse non agnoscat. Legatus aliquis contra dominum à quo missus erat conspirans, cumque hostibus ipsius colludens, iam non legatus, sed proditor dicendus est. eoque ab ipso acta dominum non obligant. Eodem modo hæretici postquam se-

cessionem ab Ecclesia fecerunt, merito omni quæ ab ea acceperant dignitate & officio excidisse censendi, adeoque pro hostibus eius habendi sunt. Tanto vero in maioribus angustijs Anglicana Ecclesia, quod nec à Calvinianis nec à Lutheranis Episcopos petere possent, quorum opera vterentur, quum tam apud hos, quam illos nulli sint qui ullam iurisdictionem à Deo datam in animas habere noscantur. Ex quo apparet quam vere iactet Calvinus se primitivæ Ecclesie, quæ scilicet primis quingentis annis fuerit integritatem sequi, quum muneribus hæc & titulos Primatum, Archiepiscoporum, Episcoporum, Archidiaconorum, Diaconorum, &c. omni antiquitati notissimos rejiciat atque explodat. Eadem fide ait Episcopi, Sacerdotes, Pastores & Ministri nomen promissæ in S. Scriptura usurpari, quod eius mendacium tota facile refutat. Antiquitas, quæ muneribus hæc diligenter distinxit, & ut Sacerdotes ac presbyteri ab Episcopo ordinarentur sancivit, ut ex præceptis Timotheo datis (c) liquet, sui imperat ne manus cito imponat, & ipsum Timotheo etiam manus impositas fuisse demonstrat (d) & fortissime Titus Cretensis Episcopi exemplo liquet. quibus accedit Clemens qui huius modi munerum distinctionis ipsum S. Petrum Apostolum fuisse actorem, uti & S. Anacletus ad stipulatur.

Sed ut ad Anglos redeamus, quum Novi Episcopi omni legitima ordinatione destituti essent, atque ipsis legibus Anglicanis vere probarentur non esse Episcopos; brachium sæculare invocare coacti sunt, ut laici magistratus confirmationem in futuris comitijs acciperent: atque hinc nomen illis impositum, ut vulgi dictio *Parliamentary Episcopi* dicerentur. Atque hæc quidem prima fuit forma schismaticæ in Anglia Ecclesie. At obsecro vos, ubi legistis, vel Antiochiæ, vel Ephesi, vel Alexandriæ Episcopum à populo siue laicis fuisse electum? vel manus impositas? Nos ab Apostolis id factum scimus. Videte oro lepidam constitutionem: *Calvinus Episcopum à populo vult eligi: nec tamen ipse aut quisquam assensum à populo electus fuit.* Hanc eligendi potestatem non Papæ & Episcopis, sed populo tribuendam esse clamitant hæretici: interim ipsimet populo omnino vel de facie etiam ignotos in cathedram homines producant: quos deinde ex vnius horula dicta ante concepta, & ad verbum recitata concione de

ipforum

c 1. Tim. 5. d 2. Timoth. 1.6.

ipsorum dotibus, collectis priuatorum aliquot suffragijs, æstimatione facta, populo obtulerunt. Sed quid? An Electionem hanc, an vero Electionis iam ante minus rite factæ male consultam approbationem potius dicemus: coniuratio. Coniuratio dicebat quædam in simili persona.

VI. Porro Elisabetha regina, vt Catholicorum, & in primis exterorum Principum offensionum quodam modo mitigaret, multa ex Catholicis cæremonijs retinuit: inter alia vero publice in mensa; quam ad instar altaris in sacello collocari iusserat, cereos duos publice proponi voluit, sed eos numquam accensos ac crucem etiam in medio argenteam: sæpe etiam distitans, vt tam regni sui quam exteris Catholicis facilius imponeret, se non tam voluntate sua quam subditorum importunitate, vt religionem mutaret fuisse coactam; ea tamen in re magna usam moderatione. Interim modesta femina dignitates ac functiones Ecclesiasticas distribuere: quas sine ullo serupulo illi ipsi qui Geneva & aliunde ad plantandam Calvinis eiusmodi superbos, & vt ipse loquitur, Antichristianos in Prælati Principatus ac dominatus detestantis, doctrinam venerant, avidissime captabant, omis-
sa fidei, precum ac regimini formula, quam præceptoribus suis in Ecclesijs Anglicanas traducturos se receperant, Reginali Prælati & præscriptioni serviliter se submit-
tent, verbis à factis suis miet, & ab utrisque sensu discrepantes, vt vel ex sua secum pugna sese hæreticos esse probarent. Vt tamen prælationis aucupes, & faminei Pontificatus in Ecclesia Anglicana approbatores illi, extra Angliam existentes, & invidia honorum offensos socios beneficio aliquo placarent, Calvinistis Gallis, Belgis, VValonibus certas Londini procurarunt Ecclesias; inter quas & Novas has Anglorum synagogas acceptum postea digladiationes exstiterunt, adeo quidem vt ex ministris Gallicanis nonnulli sint postea coacti discedere dum in Puritanos & Calvino papistas scinduntur. Et ex illis contubernijs quidam etiam igni sunt traditi nam ad eas Ecclesias mox sub prætextu Calvinismi, ex varijs gentibus omnium sectarum impurissimi quique homines commigrarunt.

Alia etiam inter Calvinistas & Anglos dissensio nata fuit, de apparatu scilicet & vestitu clericorum. Regina enim mandavit, vt tam in publico quam in templo Episcopi, Canonici, aut beneficium aliquod habentes, eodem fere vestitu, qui apud Catholicos vsitatus est, uterentur. Cui decreto Calvinistæ numquam acquiescere voluerunt, sed nuncios & litteras ad

confratres in Gallia, Germania & Heluetia, maxime ad Theodorum Beza & Petrum Martyrum miserunt, eorum sententiam & consilium expectantes. Sed his omnibus posthabitis, Regina decretum suum observari voluit, certo, quæ in omnibus hæresibus est, confusionis testimonio. quæ vt contra Ecclesiam unanimiter omnes conspirant, ita singula mutua sibi perniciem moluntur. Tandem vero, vt alibi dixi, Elisabetha omnis generis hæresibus tutum receptum dare coacta fuit, ad sui regni totale exitium.

Nam in Angliæ regno quatuor potissimum sectæ sub ea sunt natæ, quæ ad Calvinianam proxime accedunt, cæremonijs tamen multum inter se discrepant. Prima eorum est qui Regiam pro Ecclesiæ capite agnoscunt, Regia inde, vulgo vero Anglicana dicta: cuius fundamenta Henricus VIII, iecit, Eduardus eduxit & Elisabetha stabilivit de qua hætenus satis est actum. Secunda est Catharorum seu Puritanorum, vel Consistorialium: quod ex Consistorij præscripto omnia agenda esse censent. De ijs sequenti capite dicetur. Tertia est Baronitarum à Barone quodam auctore nomen habens: de qua Beza Epistola LXVIII. Quarta Domus seu Familia Amoræ dicitur, quæ ceteras omnes capitali odio persequitur. Huius auctor Barauius quidam Henricus Nicolai fertur. Omnes vero virulentissimis scriptis mutuo sese exagitant; quæ passim exstant. Inter alios VVitegustus magnum contra Puritanos volumen edidit, quo Anglicanæ Ecclesiæ reformationem rite factam, nec à Geneuensis formulæ eius petendam esse contendit. Eodem Baronitæ noua Angliæ Prodigia appellant. Stapletonus Puritanos aî reginæ primatum detestari, eamque ob causam duobus Reginæ iussu, laqueo gulam fractam; sexdecim vero circiter Geneuam ad Bezam aufugisse, sed non hic finis malorum.

DE ILLEGITIMIS HÆRETICORUM Ministrorum connubijs. De Puritanis.

De Catholicorum quorundam martyrio: & iniuicibili feminarum aliquor constantia.

CAPVT XI.

ARGVMENTVM.

- I. Sacerdotum in Angliâ uxores & spurij in summo sunt contemptu.

V 2

II Df